

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 638

гр. Стара Загора, 14.05.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на четиринадесети май през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500342 по описа за 2026 година

Обжалвано е определение № 28 от 29.01.2026 г., постановено по ч.гр.д.
№ 464/2025 г. по описа на Районен съд - Гълъбово, с което е оставена без
уважение молбата на заявителя „А.к.п.з.“ АД за изменение на определение №
5 от 05.01.2026 г. в частта за разноските.

Частният жалбоподател „А.к.п.з.“ АД счита, че обжалваното
разпореждане е необосновано и постановено в нарушение на
съдопроизводствените правила. Счита, че при определяне на размера на
адвокатското възнаграждение съдът не бил взел предвид фактическата и
правна сложност на делото. Счита, че сам по себе си обемът на заповедното
производство не може да обуслови полагане на действителен труд, за който се
дължи адвокатско възнаграждение, защото единственото процесуално
действие, извършено от процесуалния представител, е подаване на
възражение. Ирелевантно било, че в случая длъжникът бил подал мотивирано
възражение срещу издадената заповед за изпълнение, тъй като това било
неотносимо към реда за определяне на разноските. Заповедното производство
било уредено като едностранно, поради което в чл.7, ал.7 от Наредбата за
адвокатските възнаграждения е поставено наред с другите едностранни
производства. По отношение на разноските на длъжника, направени в
хипотези на обжалване на актове на съда, приложение следвало да намери
нормата на чл.11 от наредбата. Затова счита, че разноските, които евентуално
биха се дължали на процесуалния представител в заповедното производство
са само такива в хипотезата на чл.6, ал.1, т.5 от наредбата.

Частният жалбоподател се позовава на решение на СЕС от 25.01.2024 г.
по дело С-438/22 г., което било задължително, поради което съдът следвало да
направи преценка дали нормата на чл.38, ал.1 ЗАдв, съответства на правото на
ЕС. Позовава се на ЗПП и намина на определяне на адвокатските
възнаграждения, като сочи, че е налице непропорционалност при заплащането

на оказваната адвокатска помощ на материално затруднени лица, като били създадени два режима. Счита, че въведеното в чл.38, ал.2 ЗАДв правило, че съдът присъжда възнаграждение в определения от ВАС размер, който бил значително по-висок от приложимите размери в аналогични случаи, създавал изкуствени икономически бариери при защита на правата и интересите на участниците в гражданския процес и представлява нарушение на конкуренцията. Затова счита, че тази норма не следва да се прилага. Определеният от съда адвокатски хонорар в размер на 240 лв. бил несправедлив, прекомерен и непропорционален. Иска съдът да отмени обжалваното определение като неправилно и да постанови друго, с което да определи разноски в размер на 49,08 евро (96 лв.) с ДДС представляващи предвидения в нормата на чл.26 НЗПП минимум за процесуалния представител на длъжника.

Длъжникът в заповедното производство, чрез адв. Д. Г. изразява становище, че частната жалба е неоснователна.

Частната жалба е постъпила в срок, от оправомощено от закона лице и разгледана по същество е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Производството пред първоинстанционния съд е било образувано по заявление от „А.к.п.з.“ АД срещу Д. И. Б. за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.410 ГПК. Заявлението е подадено чрез процесуален представител, и е приключило с издаване на заповед за изпълнение № 273 от 18.09.2025 г., с която съдът е разпоредил длъжникът да заплати на кредитора търсените от него суми, заедно сумата за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. В срока по чл.414, ал.2 ГПК длъжницата Д. И. Б. чрез процесуалния си представител адв. Д. Г. е подала възражение, с което е представено пълномощно и договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че правната помощ е предоставена по реда на чл.38, ал.1, т.3 ЗАДв. С разпореждане № 867 от 25.09.2025 г. съдът е указал на заявителя, че по делото е постъпило възражение, поради което следва да предяви установителния иск по чл.422 ГПК. В законния 1-месечен срок по делото не са постъпили доказателства, че такъв иск е предявен, поради което с определение № 5 от 05.01.2026 г. издадената заповед за изпълнение е обезсилена. Със същото определение съдът е присъдил на адв. Г. сумата от 240 лв. с ДДС за адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна защита и съдействие на длъжника по делото. С обжалваното определение № 28 от 29.01.2026 г. първоинстанционният съд е оставил без уважение молбата на заявителя за изменение на постановеното определение в частта за разноските.

Определението е правилно.

Съгласно чл. 36, ал.1 и 2 ЗАДв адвокатът има право на възнаграждение за своя труд, като размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Законодателят не дава легално определение на понятието „справедлив и

обоснован”, но изхождайки от общоприетия смисъл на понятието, следва да се приеме, че справедливо и обосновано е това възнаграждение, което е съответно на фактическата и правна сложност на делото и усилията, които адвокатът е положил при осъществяване на процесуалното представителство. Освен това, за да бъде справедлив и обоснован, размерът на адвокатското възнаграждение трябва да бъде съобразен и видът на спора, материалният интерес, видът и количеството на извършената работа; значимостта на процесуалното действие за защита на интересите на страната, изчерпателността и относимостта на защитата, както и икономическите условия и стандартът на живот в страната. При определяне на размера на адвокатското възнаграждение следва да се съобрази и това, че съгласно постановеното решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С–438/22 съдът не е обвързан от посочените размери в Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Не са приложими и разрешената, дадени в ЗППр и НБПП, тъй като те касаят други правоотношения.

В случая е безспорно, че адвокатът, представлявал длъжника в заповедното производство, има право на възнаграждение, след като е осъществил безплатна правна помощ. При определяне на размера на възнаграждението, дължимо в производството, следва да се отчете вида и обема на извършената от адвоката работа. В случая действията, които процесуалният представител на заявителя е извършил не се ограничават до изготвяне и подаване на възражението. Съдът приема, че подаването му е предшествано от запознаване с делото, което е отнело време и усилия. Защитата на длъжника започва още в заповедното производство с връчването на заповедта за изпълнение и се осъществява чрез предвиденото в нормата на чл.414, ал.2 ГПК възражение. С предявяването му производството се превръща от едностранно в двустранно. След като заявителят не е представил доказателства, че е предявил иск за установяване на вземането, издадената заповед за изпълнение се обезсилва служебно от съда или по искане на страната. Счита се, че оспореното вземане не се дължи с оглед на спецификата на заповедното производство като такова по проверка на дължимостта на вземането. И макар производството по делото да не се прекратява, положението е сходно с това, когато исковото производство бъде прекратено. В този случай, на основание чл.78, ал.4 ГПК ответникът има право на разноски. Това общо правило е приложимо и в заповедното производство. Щом искът не е бил предявен своевременно, длъжникът има право на разноски, ако е направил такива, респ. адвокатът, оказал безплатна правна помощ на длъжника в заповедното производство, има право на възнаграждение. С оглед на тези съображения съдът не възприема становището на частния жалбоподател, че обемът на заповедното производство не може да обуслови полагане на действителен труд, за който се дължи адвокатско възнаграждение, че законодателят се дезинтересира от основателността на възражението, респ. изходът от спора относно

материалното право на кредитора не е обусловен от преценката относно обосноваването или основателността на възражението – основание, което трябва да се вземе предвид при определяне на адвокатското възнаграждение. Както бе посочено по-горе, адвокатът на длъжника има право на възнаграждение за своя труд, като размерът на възнаграждението трябва да бъде справедлив и обоснован. В случая действията, които процесуалният представител на заявителя е извършил се ограничават до изготвяне и подаване на възражение, заедно с други предшестващи действия, необходими за изготвянето му, което не е отнело много време и усилия. Данни за други действия, извършени от адвоката, по делото няма. Не на последно място следва да се има предвид материалният интерес, който не е висок – 1717,34 лв. за главница. Предвид на тази преценка, съдът намира, че възнаграждение в размер на 200 лв. е съответно на извършената от адвоката работа и положените от него усилия в заповедното производство при упражняване на процесуалните права, както е и адекватен на икономическите условия и стандартът на живот в страната и установената МРЗ. Затова въззивният съд намира, че правилно е присъдена тази сума. Тя се дължи заедно с ДДС. С оглед на тези съображения въззивният съд намира, че обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

Воден от горните съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 28 от 29.01.2026 г., постановено по ч.гр.д. № 464/2025 г. по описа на Районен съд - Гълъбово.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____